
A SZERZŐK

Julien Ries, született Fouches (Arlon), 1920. április 19. A namuri egyházmegyében pap, a teológia doktora, diplomát Leuwenben szerzett keleti filológiából és történelemből, L. Cerfaux és L. Th. Lefort irányítása alatt dolgozott. 1960 és 1968 között az UCL hellenisztika szemináriumának megbízott professzora, ahol előadásokat is tartott, 1968-tól pedig a vallástörténet professzora Louvain-la-Neuve-ben. Mintegy száz cikket közölt a manicheizmusról, a gnoszticizmusról és más vallástörténeti témákról. A Vallástörténeti Központ igazgatója (Louvain-la-Neuve), négy gyűjtemény alapítója és irányítója: *Homo Religiosus*; *Collection Information et Enseignement*; *Collection Cerfaux-Lefort*; *Conférences et Travaux*. A szenttel és a vallásokkal kapcsolatos kutatásai közül kiemelkedik a három kötetes *L'expression du sacré dans les grandes religions* (Louvain-la-Neuve, I, 1978; II, 1983; III, 1986) kiadása, valamint három megjelent munkája: *Il sacro nella storia religiosa dell'umanità* (Jaca Book, Milánó 1982), *Le sacré comme approche de Dieu et comme ressource de l'homme* (Louvain-la-Neuve 1983), *Les chemins du sacré dans l'histoire* (Aubier, Párizs 1985). A *Dictionnaire des religions* kiadói bizottságának tagja, 86 szócikk szerzője. 1975-től 1980-ig az UCL Keleti Intézetének elnöke. 1975 és 1985 között A nem keresztény vallások római titkárságának tagja. 1986-ban a Francia Akadémia Dumas-Millier-díjat adományozott neki.

Emmanule Anati, a paletnológia rendes professzora a Leccei Egyetemen, az Őstörténeti Tanulmányok Camuno Központjának igazgatója (Capo di Ponte, Brescia). Született Firenze, 1930, régészeti és őstörténeti tanulmányait a Jeruzsálemi Egyetemen végezte. Antropológia és Társadalomtudomány specializációt végzett a Harvard és Cambridge (USA) Egyete-

meken, Etnológia specializációt pedig a párizsi Sorbonne-on, ahol bölcsészettudományi doktorátust szerzett (1960). Humán tanulmányait a Londoni és az Oxfordi Egyetemeken folytatta.

Anati számos egyetemen és kutatóintézetben tanított, illetve tartott kurzusokat, amelyek között szerepel a Jeruzsálemi Egyetem és a Tel-Avivi Egyetem, Manchester University, National Museums of Canada and Ottawa, Smithsonian Institution, Washington, Collège de France, Párizs. Az UNESCO és több kormány számára vezetett kutatómissziókat, expedíciókat és dolgozott tanácsadóként az összes kontinensen. Nemzetközi konferenciákat és szemináriumokat szervezett a történelem előtti és a primitív művészetről, komoly kiállításokat tervezett és hozott létre, valószínűleg nemzetközi mozgalmat indított be e tudományág körül. Valcamonicai kutatásainak köszönhetően, ahol megalapította és irányítja az Őstörténeti Tanulmányok Camuno Központját, ennek az alpesi völgynek a barlangrajzait az UNESCO a világörökség részének nyilvánította.

Régis Boyer, született 1932-ben, a bölcsészettudományok doktora, a párizsi Sorbonne Egyetemen (Párizs IV) a skandináv nyelv, irodalom és kultúra tanszékének vezetője, a Skandináv Tanulmányok intézetének igazgatója, és ugyancsak a Sorbonne-on a Vallástörténeti Központ társigazgatója.

Mintegy negyven fordítása jelent meg óízlandi nyelvről (köztük a *Sagas islandaises*, Bibliothèque de la Pléiade, Gallimard), modern izlandi nyelvről (H. Laxness négy regénye), dánról (K. Blixen, V. Sorensen), a norvég bokmal nyelvről (K. Hamsun), nynorsk nyelvről (T. Vesaas) és svédrol (P. Lagerkvist, S. Lagerlöf).

Az alábbi kötetek szerzője: Religions de l'Europe du Nord (Fayard, Párizs 1974), La religion des anciens Scandinaves (Payot, Párizs 1981), La magie chez les anciens Scandinaves ou Le Monde du Double (Berg, Párizs 1986), Le Christ des Barbares (Cerf, Párizs 1986), La vie religieuse en Islande (Singer-Polignac, Párizs 1979), Le mythe viking dans les lettres françaises (Porte-Glaive, Párizs 1986). Körülbelül további 200 cikke jelent meg különböző kötetekben és folyóiratokban.

Michel Delahoutre, született 1923. április 28-án, Linselles, Észak-Franciaország, teológiai tanulmányait a Lille neves szemináriumában végezte, ahol 1974-ben felszentelt pap lett. Bölcsészettudományi diplomát szerzett, majd Párizsban indológiai foglalkozó speciális kurzusokon vett részt, és Indológiai Tanulmányokból doktorátust szerzett (Párizs III). A Párizsi Katolikus Intézet Vallásteológiai és Tudományos Intézetének igazgatója, ahol indológiai kurzusokat vezet. Legfontosabb munkáinak és személyes kutatásainak tárgya az indiai esztétika és a vallásos specifikum kapcsolata, szakdolgozatában is ezzel foglalkozik (*Valeur iconogra-*

fique des Laksana du Buddha). A *Dictionnaire des religions* (Presses Universitaires de France, PUF, 1984) kiadói bizottságának tagja, a jelenlegi afrikai, ázsiai és óceániai vallásokkal foglalkozó részleg vezetője, továbbá számos, a hinduizmussal, valamint a művészet és vallás kapcsolatával foglalkozó cikk kiadója.

Gilbert Durand, született 1921-ben. Filozófiából szerzett diplomát, tiszteletbeli docens, a liszaboni Università Nova *honoris causa* doktora, nyugalmazott címzetes egyetemi tanár a Grenoble-i (II és III) Egyetemen. Tagja a Tudományos Kutatási Nemzeti Tanácsnak, valamint az Egyetemi Konzultációs Bizottságnak, alapítója az Imagináriuskutató Központnak (1966).

Szerzője 225, 10 nyelvre lefordított publikációnak, többek közt: *Les structures anthropologiques de l'imaginaire*, 1960, 10. kiadás; Bordas, 1984; *Le Décor mythique de la Chartreuse de Parme. Les structures figuratives du roman stendhalien*, 1961, 3. kiadás, 1983, Corti; *L'imagination symbolique*, 1964, 4. kiadás, 1984, PUF; *Les grands textes de la Sociologie moderne*, 1969, 3. kiadás, 1979, Bordas; *Science de l'Homme et tradition. Le Nouvel Esprit Anthropologique*, 1975, 2. kiadás, 1980, Berg-International; *Figures mythiques et visages de l'œuvre, de la mythocritique à la mythanalyse*, Berg International, 1979; *L'Amé tigrée, les pluriels de Psyché*, Denoël, 1981; *Mito, simbolo e mitologia*, Ed. Presença, Lizabon 1981; *Mito e Sociedade. A mitanalise e a sociologia des profundezas*, Ed. A regra de joco, Lizabon, 1983; *La Foi du Cordonnier*, Denoël, 1984; *Beaux Arts et Archétypes. La religion de l'art*, PUF, 1989.

Fiorenzo Facchini, született Porretta Terme, 1929, természettudományi diplomát szerzett, a Bolognai Egyetemen az antropológia rendes tanára, ugyanezen az egyetemen az Antropológiai Intézet igazgatója. Az Olasz Antropológiai Egyesület (U.A.I.) elnöke, számos nemzeti és nemzetközi tudományos társaság tagja. Jelentős folyóiratok kiadói bizottságában vesz részt, köztük: „Antropologia Contemporanea”, „Journal of Human Evolution”, „Il Futuro dell'Uomo”, szerzője egy antropológia tankönyvnek, valamint számos tudományos publikációnak, amelyek témája elsősorban a paleoantropológia, a növekedéstan és a genetikai polimorfizmusok az emberi populációkban.

C. Faik-Nzuji Madiya, született Tshofa (Kasai), Zaire, 1944. január 21., öt gyermek anyja, a Sorbonne Egyetemen (Párizs III) bölcsészettudományi doktorátust szerzett, a Zairei Nemzeti Egyetemen (Lubumbashi) filozófia és irodalom szakon végzett, afrikai filozófiával foglalkozott, tanít a Zairei Nemzeti Egyetemen és a Niamey Egyetemen (Nigéria). 1981 után a Leuveni Katolikus Egyetemen (Louvain-la-Neuve) tart helyettes meg-

bízottként rendkívüli kurzusokat, ahol egyébként afrikai nyelvészetet, irodalmat és kultúrát tanít, és ahol a Vallástörténeti Központ tagja. Létrehozta és irányítja a CILTADE nevű szervezetet (Centre international des langues, littératures et traditions d’Afrique au service du développement). Legfontosabb munkáinak témája a jel és a szimbólum az afrikai kommunikációs rendszerekben, a hagyományos nyelvek és irodalmak, az afrikai művészetek és kultúrák.

Issiaka-Prosper Lalèyè, született Kotui (Benin Népköztársaság), 1942. Bölcsészettudományi és filozófiai diplomát szerzett, docens, az afrikai gondolkodásmód specialistája, amelynek elsősorban filozófiai, antropológiai és vallási aspektusait vizsgálja. Publikációi: *La conception de la personne dans la pensée traditionnelle Yorube* (Bern 1970), *La Philosophie? Pourquoi en Afrique* (Bern és Frankfurt 1975), *Pour une anthropologie repensée... De la personne comme histoire* (Párizs 1977), továbbá számos cikk filozófiai és humán tudományokkal foglalkozó folyóiratokban. Az Afrikai Valláskutató Központ (CERA, Kinshasa) kutatási igazgatója, a Pápai Kulturális Tanácsnál pedig a Nemzetközi Tanács tagja.

V. Mulago Gwa Cikala, született Birava (Bukavu), Zaire, 1924. március 30. Bukavu egyházmegye papja, Rómában szentelték fel 1952. december 21-én, a teológia doktora, kánonjogból szerzett képesítést. Okleveles újságíró (Università delle Scienze Sociali di Róma). Hat év szolgálat után a saját egyházmegyéjében, most a Leuveni Egyetem tanára (ma a Kinshasa Egyetemen tanít), ahol 1962 óta főleg püspöki teológiát tanít és a hagyományos afrikai vallásokról tart kurzusokat. Az 1966-ban alapított Afrikai Valláskutató Központ igazgatója, ez a központ adja ki 1967 óta a havonta megjelenő *Cahiers des Religions Africaines* című folyóiratot, 1962-től pedig *Bibliothèque du CERA*, ami mára XI kötetet ért el. Legfontosabb publikációi: *Un visage africain du christianisme*, Párizs 1965; *Simbolismo religioso africano. Estudio comparativo con el sacramentalismo cristiano*, Madrid 1979; *La religion traditionnelle des Bantu et leur vision du monde*, Kinshasa, 2. kiadás, 1980; *Mariage traditionnel africain et mariage chrétien*, Kinshasa 1981. 1974 és 1980 között a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagja, a Nem Keresztények Római Titkárságának és a Vallási Párbeszéd Pápai Tanácsának konzultánsa, a „Muntu” tudományos Bizottság tagja („Muntu”: a Nemzetközi Bantu Civilizációs Központ (CICIBA) folyóirata 1984-től).

Louis Vincent Thomas, a René Descartes Egyetem (Párizs V, Sorbonne) szociológia professzora. Az afrikai világ specialistája, 1975-ben publikálta (René Luneau-val) *La terre africaine et ses religions* című munkáját. A *La Société de Thanatologie* alapító tagja, számos cikket és könyvet írt a halál-

ról, a halál kihatásáról a társadalomra és az élőkre. *Cinq essais sur la mort africaine* (Dakar, 1968) című munkája után az *Anthropologie de la mort* (Párizs 1980) újrakiadásával foglalkozott. Ebben a munkában felveti az „afrikai” és a „nyugati” halál kritikai összehasonlításának gondolatát. Alapvető kérdése: vajon a modern ember képes lesz-e feltalálni az új humanizmust, ami segít neki elfogadni a sorsát, vagyis a halált egy jobb élet érdekében? Munkái közül megemlíjtjük még: *Mort et pouvoir* (Párizs 1978), *Le cadavre* (Complexe, 1980), *La mort africaine* (Párizs, 1982), *Rites de mort pour la paix des vivants* (Párizs, 1985).